

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2553/2020
25.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, у парници тужиоца АА из ..., насеље ..., чији је пуномоћник Слободан Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Водовод“, Сурдулица, чији је пуномоћник Драган Антић, адвокат из ..., ради неоснованог обогаћења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Врању Гж 7227/17 од 02.07.2018. године, у седници одржаној 25.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Врању Гж 7227/17 од 02.07.2018. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Врању Гж 7227/17 од 02.07.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици П 1076/16 од 20.04.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му на име неоснованог обогаћења, плати износ од 100,00 динара, за два месеца, почев од 01.11.2010. године до 31.12.2010. године са, законском затезном каматом по члану 277 ЗОО, почев од дана пресуђења 20.04.2017. године, до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 23.800,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 7227/17 од 02.07.2018. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у првом ставу изреке. Другим ставом изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Трећим ставом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против решења о трошковима поступка садржаног у другостепеној пресуди, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, у којој је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18).

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаним решењем преиначено је решење о трошковима поступка уз примену одредаба закона који регулишу право странке на накнаду трошкова поступка и њихову висину. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна ревизија.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ставом 2. истог члана Закона, прописано је да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, а према ставу 6. исте одредбе у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе закона о ревизији против пресуде.

Одредбом члана 28. ЗПП прописано је да кад је за утврђивање стварне надлежности, састава суда, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.). Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

У конкретном случају, ревизијом тужиоца побија се само правноснажно другостепено решење о трошковима парничног поступка, садржано у другостепеној пресуди. Трошкови поступка представљају акцесорно потраживање, па се према члану 28. ЗПП не узимају у обзир приликом оцене права на изјављивање ревизије у ситуацији када не чине главни захтев. У том смислу, ни ревизија против правноснажног решења о трошковима поступка не може се изјавити на основу чл. 404. ЗПП, али ни по чл. 403. став 2. тачка 2. ЗПП, без обзира на то што је другостепени суд у односу на одлуку о трошковима поступка преиначио првостепено решење.

На основу чл. 420. у вези чл. 413. ЗПП, у односу на ревизију тужиоца одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић